

Wyrok z dnia 4 października 2013 r.

I BU 6/13

Warunkiem koniecznym otrzymania ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla jest nabycie przez byłego pracownika prawa do emerytury lub renty przed dniem 1 stycznia 2007 r. (art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych, Dz.U. Nr 147, poz. 1031 ze zm.).

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera, Sędziowie SN: Bogusław Cudowski, Józef Iwulski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, w sprawie z odwołania Piotra P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za lata 2008-2009, po rozpoznaniu w dniu 4 października 2013 r., skargi organu rentowego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 grudnia 2011 r. [...]

s t w i e r d z i ł, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 3 lutego 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu Piotrowi P. wypłaty ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za lata 2008-2009, wskazując w uzasadnieniu, że ubezpieczony nie jest osobą uprawnioną do otrzymania tego świadczenia. Wyrokiem z dnia 9 maja 2011 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku zmienił decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za lata 2008-2009 w ilości 3 tony za każdy rok.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony od dnia 27 sierpnia 2007 r. ma ustalone prawo do emerytury górniczej, które nabył po rozwiązaniu stosunku pracy z

Przedsiębiorstwem Robót Górniczych w G. Jako pracownik zatrudniony w tym Przedsiębiorstwie ubezpieczony legitymował się uprawnieniem do deputatu węglowego na podstawie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Zakładów Górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r. (dalej „Układ Ponadzakładowy”). W dniu 27 stycznia 2011 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o wypłatę ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za lata 2008-2009, który został załatwiony odmownie kwestionowaną decyzją.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony należy do kręgu osób uprawnionych do spornego ekwiwalentu w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (Dz.U. Nr 147, poz. 1031 ze zm., dalej „ustawa o ekwiwalencie pieniężnym”). Sąd Okręgowy wywiódł ponadto, że na mocy porozumienia zbiorowego zawartego w dniu 30 grudnia 1994 r. i zarejestrowanego przez Okręgowego Inspektora Pracy w K. w dniu 3 czerwca 1995 r., stosowanie postanowień Układu Ponadzakładowego w części odnoszącej się do wypłaty deputatu węglowego dla emerytów i rencistów zostało zawieszona na okres jednego roku, począwszy od dnia 1 stycznia 1995 r. Zdaniem Sądu, zawarcie tego porozumienia nie może być traktowane jako definitywne odstępnie od stosowania świadczeń pracowniczych przewidzianych w Układzie Ponadzakładowym, którego podstawę stanowił art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 577 ze zm.). Odstąpienie od stosowania postanowień układowych musi być dokonane w sposób jednoznaczny, wobec czego nie można go domniemywać z tego, że przy ustalaniu kręgu osób uprawnionych do deputatu węglowego nie wymieniono emerytów i rencistów. Skoro ubezpieczony w latach 2008-2009 nie otrzymał węgla w naturze ani w postaci ekwiwalentu pieniężnego a uprawnienie do deputatu węglowego nabył na podstawie Układu Ponadzakładowego, to przysługuje mu wnioskowane świadczenie.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2011 r. [...] Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy w całości podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i wywiódł, że regulację zawartą w art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym należy rozumieć w ten sposób, że przewidziane w niej wymaganie nabycia przed dniem 1 stycznia 2007 r. prawa do emerytury lub renty odnosi się wyłącznie do zmarłych byłych pracowników przedsiębiorstw robót górniczych, po których renty rodzinne pobierają - występujące z wnio-

skami o ekwiwalent węglowy - wdowy (wdowcy) oraz sieroty. Według Sądu, decydujące znaczenie dla oceny, czy ubezpieczonemu przysługuje uprawnienie do spornego świadczenia ma zatem ustalenie, czy wnioskodawca przeszedł na emeryturę po ustaniu zatrudnienia u pracodawcy, który był objęty Układem Ponadzakładowym. Przedsiębiorstwo Robót Górniczych w G. oraz Przedsiębiorstwo Robót Górniczych SA w G. są jednostkami organizacyjnymi, które obejmował ten Układ, co wynika z treści porozumienia z dnia 3 października 1995 r. oraz protokołów dodatkowych do Układu (Nr 7 z dnia 21 listopada 1995 r. oraz Nr 9 z dnia 29 lutego 2000 r.). Tym samym postanowienia Układu Ponadzakładowego dotyczą zarówno pracowników, jak i byłych pracowników (emerytów i rencistów) zatrudnionych z tych jednostkach. Skoro zaś Sąd pierwszej instancji ustalił, że były pracodawca zatrudniający ubezpieczonego nie mógł skutecznie odstąpić od stosowania postanowień układowych, to ubezpieczony spełnił wszelkie warunki do uznania go za osobę uprawnioną w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w której zarzucił naruszenie art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym wskutek przyjęcia, że ubezpieczony, który nabył prawo do emerytury w dniu 27 sierpnia 2007 r., jest osobą uprawnioną do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za lata 2008-2009, mimo że osobami uprawnionymi w myśl tego przepisu są tylko ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2007 r. W uzasadnieniu skargi organ rentowy wywiódł, że z treści art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym wynika, że przesłanką nabycia prawa do ekwiwalentu przez emeryta, który „przeszedł na emeryturę z przedsiębiorstwa robót górniczych” jest uzyskanie prawa do emerytury przed dniem 1 stycznia 2007 r. i niepobieranie ekwiwalentu po dniu 31 grudnia 2001 r. Tymczasem wykładnia zaprezentowana w rozpoznawanej sprawie przez Sąd Apelacyjny prowadzi do wniosku, że data nabycia uprawnień emerytalnych nie ma znaczenia prawnego dla oceny, czy wnioskodawcy przysługuje sporny ekwiwalent. Mimo że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, że art. 2 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym dotyczy osób uprawnionych, które uzyskały prawo do emerytury lub renty przed dniem 1 stycznia 2007 r., to wyrok Sądu Apelacyjnego przyznał przedmiotowe świadczenie osobie nieuprawnionej. Wyrok Sądu drugiej instancji jest niezgodny z art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym i z tej przyczyny organ rentowy wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Skarga jest uzasadniona, bowiem organ rentowy trafnie zarzucił w niej naruszenie w sposób kwalifikowany art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym. Ustawa ta określa zasady i sposób realizacji uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla przysługującego osobom uprawnionym z przedsiębiorstw robót górniczych za okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. (art. 1). Przepis art. 2 pkt 1 tej ustawy wprowadza legalną definicję pojęcia „osoby uprawnionej”. Przez „osoby uprawnione” należy rozumieć „emerytów i rencistów mających ustalone prawo do emerytury lub renty, którzy pobierali bezpłatny węgiel w naturze od przedsiębiorstw robót górniczych lub przeszli na emeryturę lub rentę z tych przedsiębiorstw oraz wdowy, wdowców i sieroty mających ustalone prawo do renty rodzinnej po byłych pracownikach przedsiębiorstw robót górniczych, uprawnionych do bezpłatnego węgla na podstawie Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zakładów górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r., i którzy uzyskali emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2007 r., a po dniu 31 grudnia 2001 r. nie pobierali ekwiwalentu”. Przytoczona definicja - w odniesieniu do osób, które nie pobierały ekwiwalentu po dniu 31 grudnia 2001 r. - wyznacza zatem następujące elementy warunkujące powstanie prawa do ekwiwalentu: po pierwsze - świadczenie to przysługuje osobom mającym ustalone prawo do emerytury lub renty (emerytom i rencistom), które pobierały bezpłatny węgiel w naturze od przedsiębiorstw robót górniczych lub „przeszły” na emeryturę (rentę) po rozwiązaniu stosunku zatrudnienia z tymi przedsiębiorstwami; po drugie - ekwiwalent przysługuje wdowom, wdowcom i sierotom mającym ustalone prawo do renty rodzinnej po byłych pracownikach przedsiębiorstw robót górniczych; po trzecie - uprawnienie do bezpłatnego węgla w odniesieniu do emerytów (rencistów) powinno przysługiwać na podstawie postanowień Układu Ponadzakładowego; po czwarte - nabycie uprawnień emerytalnych (rentowych) powinno nastąpić przed dniem 1 stycznia 2007 r.

W orzecznictwie zwracano uwagę, że analizowany przepis nie wymaga, aby osoby zainteresowane legitymowały się ustalonym prawem do emerytury (renty) już „za 2002 r.”, gdyż dla zachowania prawa do tego świadczenia liczy się to, aby uprawnieni, którzy po dniu 31 grudnia 2001 r. nie pobierali ekwiwalentu, nabyli prawo do emerytury lub renty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2006 r. (por. uzasadnienia postano-

wień Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2010 r., I BU 7/09, Legalis nr 326943 oraz I BU 8/09, Legalis nr 326944). Jak trafnie przy tym uznał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2012 r., I BU 11/11 (Legalis nr 478580) omawiany przepis wymienia dwie kategorie osób, o których uprawnieniu przesądza przede wszystkim posiadanie ustalonego prawa do emerytury lub renty (co dotyczy byłych pracowników przedsiębiorstw robót górniczych) albo prawa do renty rodzinnej po byłych pracownikach (co dotyczy wdów, wdowców i sierot). Wykładnia językowo-logiczna i funkcjonalna przepisu pozwala przy tym na uznanie, że warunek posiadania uprawnienia do bezpłatnego węgla na podstawie Układu Ponadzakładowego oraz warunek uzyskania emerytury lub renty przed dniem 1 stycznia 2007 r., a także warunek niepobierania ekwiwalentu po dniu 31 grudnia 2001 r., dotyczy niewątpliwie pierwszej z wymienionych kategorii osób, czyli byłych pracowników. W odniesieniu do drugiej kategorii (wdów, wdowców i sierot) przedmiotowe uprawnienie ma charakter pochodny, bowiem przesłankę nabycia prawa do ekwiwalentu stanowi w ich przypadku legitymowanie się ustalonym prawem do renty rodzinnej po byłych pracownikach przedsiębiorstw robót górniczych, którzy spełniali wyznaczone przez ustawę warunki uzyskania ekwiwalentu.

Już zatem na podstawie językowo-logicznej analizy art. 2 pkt 1 tej ustawy o ekwiwalencie pieniężnym można stwierdzić, że jednym z warunków koniecznych do otrzymania spornego ekwiwalentu jest nabycie przez byłych pracowników uprawnień emerytalno-rentowych przed dniem 1 stycznia 2007 r. Innymi słowy, nabycie takich uprawnień w dniu 1 stycznia 2007 r. lub po tej dacie oznacza niespełnienie tego warunku. Skoro wnioskodawca nabył prawo do emerytury dopiero w dniu 27 sierpnia 2007 r., to nie ulega wątpliwości, że nie spełnił powyższego wymagania, wobec czego ekwiwalent mu nie przysługiwał. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym orzeczeniu nietrafnie uznał, że warunek nabycia prawa do emerytury (renty) przed dniem 1 stycznia 2007 r. dotyczy wyłącznie sytuacji, w której z wnioskiem o ekwiwalent pieniężny po zmarłym byłym pracowniku przedsiębiorstw robót górniczych występują wdowy (wdowcy) i sieroty. Takie rozumowanie nie jest uprawnione choćby z tej przyczyny, że w przedstawionej definicji osoby uprawnionej, pomiędzy przesłanką uprawnienia do bezpłatnego węgla na mocy postanowień Układu Ponadzakładowego a przesłanką w postaci nabycia uprawnień emerytalno-rentowych przed dniem 1 stycznia 2007 r. występuje koniunkcja (spójnik „i”).

Przyjęty przez Sąd drugiej instancji sposób wykładni analizowanego przepisu,

zgodnie z którym emeryci (renciści) - uprzednio zatrudnieni w przedsiębiorstwach robót górniczych, którzy pobierali bezpłatny węgiel w naturze od tych przedsiębiorstw lub którzy przeszli na emeryturę lub rentę po rozwiązaniu stosunków pracy z tymi przedsiębiorstwami - uzyskują uprawnienie do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego, niezależnie od tego w jakiej dacie (przed, czy po dniu 1 stycznia 2007 r.) uzyskali świadczenie emerytalno-rentowe, pozostaje również w sprzeczności z rezultatami wykładni historycznej. Regulacje przewidziane w ustawie o ekwiwalencie pieniężnym a odnoszące się do ustalenia przesłanek uprawniających do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego powielają rozwiązania normatywne, które już były przyjęte w przepisach poprzednio obowiązujących. W uzasadnieniu projektu ustawy o ekwiwalencie pieniężnym (nr druku 1525 Sejmu RP V kadencji) stwierdzono wyraźnie, iż potrzeba uchwalenia nowej ustawy w przedmiocie określenia zasad i sposobu realizacji uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób z przedsiębiorstw robót górniczych za rok 2002 jest następstwem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r., SK 20/04 (Dz.U. Nr 250, poz. 2117). Projektodawca wskazał przy tym, że w myśl ówczesnie obowiązującego art. 20 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003-2006 (Dz.U. Nr 210, poz. 2037 ze zm.), tylko byłemu pracownikowi kopalni całkowicie likwidowanej uprawnionemu do bezpłatnego węgla, który uzyskał lub uzyska emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2007 r., wypłacany jest, ze środków budżetowych, przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, oprócz emerytury lub renty, ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Dalej projektodawca wyjaśnił, że istotą wprowadzanej (nowej) regulacji jest zniesienie zróżnicowania zakresu podmiotowego ochrony majątkowego prawa do ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, przez zrównanie uprawnień do ekwiwalentu osobom uprawnionym z przedsiębiorstw robót górniczych z uprawnieniami, jakie posiadali byli pracownicy przedsiębiorstw górniczych w okresie obowiązywania regulacji prawnej zakwestionowanej przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie SK 20/04. Projektowana (w nowej ustawie) definicja osoby uprawnionej jest zbieżna z definicją osoby uprawnionej do ekwiwalentu funkcjonującej na podstawie art. 55 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych (Dz.U. Nr 162, poz. 1112 ze zm.). Ponadto w uzasadnieniu projektu zaznaczono, że uprawnienie do deputatu węglowego (ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla)

ma swoje źródło w Układzie Ponadzakładowym, a prawo to wynika ze stosunku pracy, a nie ze stosunku ubezpieczenia społecznego. W takim razie podmiotem zobowiązanym do jego wypłaty w pierwszym rzędzie jest pracodawca, jednak w wielu przypadkach dotyczących emerytów uprzednio zatrudnionych w przedsiębiorstwach robót górniczych pracodawca już nie istnieje, wobec czego obowiązek ten przerzucano na Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy (podzielając argumentację przyjętą w uzasadnieniu projektu ustawy) zwraca tym samym uwagę, że uprawnienie do ekwiwalentu pieniężnego przewidziane w obowiązującej ustawie nie jest rozwiązaniem nowym. Występowało ono bowiem w poprzednio obowiązujących przepisach regulujących konsekwencje prawne szeroko pojętego procesu restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego. Przesłanki uzyskania przez osoby zainteresowane prawa do ekwiwalentu pieniężnego były określone zarówno w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003-2006 (art. 20 ust. 1), jak i w obowiązującej jeszcze wcześniej ustawie z dnia 26 listopada 1998 r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych (art. 55 ust. 1). Treść tych przepisów była całkowicie jednoznaczna (w odróżnieniu od skomplikowania art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym). W szczególności art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. (w ostatnim jego brzmieniu) stanowił, że „osobie z kopalń całkowicie likwidowanych uprawnionej na podstawie Układu Zbiorowego Pracy do bezpłatnego węgla, która uzyskała lub uzyska emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2007 r., wypłacany jest przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych ze środków budżetowych, oprócz emerytury lub renty, ekwiwalent pieniężny z tytułu praw do bezpłatnego węgla”, a art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r., że „byłemu pracownikowi kopalni całkowicie likwidowanej uprawnionemu do bezpłatnego węgla, który uzyskał lub uzyska emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2007 r., wypłacany jest przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ze środków budżetowych, oprócz emerytury lub renty, ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla”. Z treści tych przepisów w sposób całkowicie niewątpliwy wynikało, że warunkiem nabycia prawa do ekwiwalentu pieniężnego było uzyskanie emerytury lub renty przed dniem 1 stycznia 2007 r.

Na podstawie analizy przepisów wymienionych aktów prawnych należy wysnuć generalny wniosek, że zamierzeniem ustawodawcy było (i nadal jest), aby jedną

z przesłanek warunkujących nabycie prawa do ekwiwalentu było uzyskanie przez osobę zainteresowaną uprawnień emerytalno-rentowych nie później niż w dacie zakończenia procesu restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego (co zgodnie z założeniami ustawodawcy miało nastąpić do dnia 31 grudnia 2006 r.). Taki stan rzeczy jest konsekwencją istoty spornego świadczenia, którego źródłem są odpowiednie regulacje prawa pracy, nie zaś prawa ubezpieczeń społecznych. Zwracał na to uwagę Trybunał Konstytucyjny (w powołanym wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r., SK 20/04, OTK-A 2005 nr 11, poz. 133 oraz w postanowieniach z dnia 6 lutego 2007 r., P 41/06, OTK-A 2007 nr 2, poz. 15 i z dnia 7 lutego 2007 r., S 2/07, OTK-A 2007 nr 2, poz. 16), konsekwentnie prezentując tezę, że źródłem prawa do deputatu węglowego (ekwiwalentu pieniężnego) jest Układ Ponadzakładowy (akt zbiorowego prawa pracy), a nie przepisy ustawowe o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego. Te ostatnie - zdaniem Trybunału - jedynie wskazują ZUS jako podmiot zobowiązany zamiast (w miejsce) pracodawcy do wypłaty ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla osobom, które uprawnienie do bezpłatnego węgla uzyskały na podstawie Układu Ponadzakładowego oraz definiują warunki, po spełnieniu których wypłata ekwiwalentu jest możliwa (por. także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 r., I BP 6/12, dotąd niepublikowanego).

Prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu bezpłatnego węgla jest więc uprawnieniem pracowniczym (wynikającym ze stosunku pracy), o charakterze branżowym (górnictwym). Skoro nie jest realizowane przez pracodawcę (byłego pracodawcę) zatrudniającego osobę zainteresowaną (ale przez inny podmiot, ZUS działający w imieniu państwa), to musi być traktowane w sposób szczególny i całkowicie wyjątkowy. W sytuacji, gdy ciężar finansowania tego świadczenia przejęło z mocy ustawy państwo (tak naprawdę wszyscy podatnicy), to przepisy regulujące to uprawnienie muszą być interpretowane w sposób ścisły i gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego odstępstwo od reguły, zgodnie z którą za wypłatę świadczeń ze stosunku pracy jest odpowiedzialny pracodawca (względnie jego następca prawny), a nie inny podmiot (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2012 r., III AUa 81/12, LEX nr 1164690). Rozszerzająca wykładnia przepisu przyjęta w zaskarżonym wyroku jest więc niedopuszczalna.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia będąca nadzwyczajnym środkiem zaskarżania prawomocnych orzeczeń sądowych, jest uzasadniona tylko wówczas, gdy niezgodność z prawem jest oczywista, rażąca i

przybiera postać kwalifikowaną (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, OSNP 2006 nr 21-22, poz. 323; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007 nr 1, poz. 17; Przegląd Sądowy 2008 nr 7-8. s. 184, z glosą Ł. Kozłowskiego; z dnia 10 maja 2006 r., III BP 2/06, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 127; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007 nr 2, poz. 35; z dnia 5 października 2006 r., I BP 10/06, OSNP 2007 nr 19-20, poz. 274 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007 nr 11, poz. 174, a także wyrok Trybunału Konstytucyjnego w z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 Dz.U. 2012, poz. 1104; OTK-A 2012 nr 8, poz. 97 oraz postanowienie z dnia 26 listopada 2012 r., SK 6/11, OTK-A 2012 nr 10, poz. 130). Taki charakter należy przypisać wykładni art. 2 pkt 1 ustawy o ekwiwalencie pieniężnym przyjętej w zaskarżonym wyroku.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424¹¹ § 2 k.p.c.

=====